IIde Jaargang — Curaçao den 29n. September 1894 — N° 561

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden ƒl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar ƒl. 10,—
Afzonderlijke nummers ƒl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels ƒl 0,50, voor elken regel meer ƒl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN.
66. RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta ƒl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba ƒl 10,— pa anja.
Un number só ƒl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel ƒl. 0,50 cada regel mas ƒl. 0,07½.

De anarchisten-wet.

De anarchisten-wet is, — zooals bekend is — in Frankrijk zoowel door den Senaat als door de Kamer van afgevaardigden met groote meerderheid van stemmen aangenomen. Hiermede is eindelijk gebroken met het bekrompen systeem der nagenoeg onbeperkte vrijheid van drukpers, dat reeds zulk een ontzaggelijk kwaad heeft gesticht. Toen indertijd van geloovig-Katholieke zijde tegen de bandeloosheid der drukpers werd geprotesteerd, beschouwde men zulk een protest als eene middeleeuwsche aspiratie, die in onze verlichte negentiende eeuw niet te pas kwam. Thans hebben zelfbehoud en noodweer het Fransche gouvernement gedwongen maatregelen te nemen tegen de verspreiding der revolutionaire begrippen.

Het tragisch einde van den vorigen president der Fransche republiek de herhaalde dynamiet-aanslagen van den laatsten tijd, hebben zelfs sommigen dweepers met de vrijheid van drukpers, de oogen geopend. Men heeft ingezien, dat inderdaad van woorden *moorden* komen en dat het eene dwaasheid is de straf zoolang uit te stellen, totdat het revolutionaire *woord* zich tot eene bloedige *daad* heeft ontwikkeld.

Wat de waarschuwende stem van de eerbiedwaardigste kerkvoogden niet vermocht, heeft de logica der ontzettende feiten bewerkt.

Eindelijk, eindelijk zijn de schellen van de moderne oogen gevallen en heeft men erkend, dat het verkondigen en verspreiden van roof-en moordlustige theorieën strafschuldig is.

Ofschoon men zich verheugen mag over deze stap in de goede richting, hoewel men de aanneming der anarchisten-wet toejuicht als eene voldoening voor het zoolang geschokte rechtsgevoel (een roover en moordenaar, hij moge zich socialist of anarchist noemen, heeft *nooit* recht om op eigen gezag eene executie te volvoeren of zelfs deze voor te bereiden) verhelen ook ongeloovige fransche bladen het niet, dat men van de anarchisten-wet alleen geen behoud voor de bestookte en bedreigde maatschappij verwachten kan. Het onkruid zal hier en daar op den maatschappelijken akker worden opgemaaid, om, helaas, met meerder groeikracht tezelfder plaatse of elders op te schieten. 't Is eene oude waarheid, dat vervolgingen en veroordeelingen al te dikwijls als reclame dienen voor eene slechte zaak Zoolang men het kwaad niet met wortel en tak uitroeit, zal het wrange vruchten voortbrengen.

Wat *is* nu de wortel van het kwaad? Wij zullen het voor onze lezers niet behoeven aan te toonen, — genoemde bladen doen het voor ons — dat deze gelegen is in de verwildering der lagere standen uit gebrek aan geloof en godsdienstzin.

Een geloovig man wordt geen anarchist. Hij beseft zijne zedelijke verantwoordelijkheid, hij is vervuld van het ontzag, dat hij voor God en de gestelde machten in zich omdraagt. Zelfs zou hij liever in stilte en tot het uiterste lijden, dan zich aan de openbare orde, aan het eigendom of het leven van een ander te vergrijpen. Met de scherpste anarchisten-wet wordt de boosheid van het revolutionair beginsel niet aangetast. De dweepers, die droomen van eene nieuwe orde, gebouwd op de puinhoopen der oude maatschappij, zullen zich als martelaren beschouwen en stervend hun „leve de anarchie" uitroepen, als de leuze die tot nieuwe wraak, tot nieuwe doodsverachting, tot verschrikkelijker aanslagen de jongeren moet aansporen.

Eene secte op godsdienstig gebied kan men eenigzins beschouwen als een tijdelijk ziekelijk verschijnsel, welks uitbreiding door een krachtig optreden kon voorkomen worden en ten slotte dan ook soms geheel verdwijnt. Het anarchisme evenwel is een verschijnsel van geheel anderen aard. Het is ontstaan onder geheel verschillende omstandigheden en zijn levensduur is ongetwijfeld taaier. Het zwaard alleen is niet meer bij machte dezen kanker uit te snijden. Daar kan hier alleen sprake zijn van eene wonderbare genezing door Háár op wie met de goddelijke zending Haar verleend, ook de gave van wonderen te wrochten is overgegaan. Zij, de Kerk, heeft reeds meermalen de barbaarschheid het hoofd doen buigen voor het kruis van Christus, en Diens vreedzame leer als het richtsnoer des levens doen aannemen.

Maar daartoe wordt vereischt, dat men Haar, de Kerk, volle vrijheid verleene. Eene regeering, die van den eenen kant maatregelen neemt tot bestrijding van het anarchisme en van den anderen kant de liefdezusters uit de gasthuizen en de kloosterlingen uit de scholen verjaagt, doet het werk der Danaïden en vult bodemlooze vaten. Eer de oude anarchisten onschadelijk gemaakt of gestorven zijn, is reeds het nieuwe geslacht ten tooneele verschenen, hetwelk met de strafrechterlijke ondervinding zijner vaderen zijn voordeel heeft gedaan om met meer zekerheid of met duivelachtiger sluwheid het gruwzaam testament van vernieling en vernietigen voor te lezen en ten uitvoer te brengen.

Indien het Fransche gouvernement succes op zijns bestrijding van het anarchisme wilde hebben, dan moest het de vaan van Geloof en Gezag, de banier van onzen H. Godsdienst hoog houden. Het moest op alle mogelijk wijzen door zijne welwillende bescherming, door het voorbeeld der hooge staatsambtenaren, den eerbied voor den Godsdienst bij het volk trachten te verhoogen.

Helaas, te lang reeds heeft de Fransche regeering in tegenovergestelden zin propaganda gemaakt voor ongeloof en scepticisme. Zij heeft wind gezaaid en ten slotte storm geoogst. Om den afkeer voor den godsdienst te bewimpelen, doet nog steeds het woord *clericalisme* dienst. Dit fraaie woord kan men veilig onder de uitvindingen des duivels rekenen. Hoe menig laf en karakterloos man, die toch in zijn hart het deugdelijk recht van den godsdienst en de behoefte daaraan voor individu en voor het geheele volk erkende, durfde daarvoor niet openlijk uit te komen uit vrees van voor *clericaal* door te gaan. Waarlijk, men vindt dezulken, die zich door een enkel *woord*, hetwelk in den grond der zaak niets meer is dan een politieke dooddoener, op een dwaalspoor laten brengen, niet uitsluitend in Frankrijk of onder de leden van de Fransche regeering.

God zij dank! Er is in den laatsten tijd eene opmerkelijke kentering waar te nemen. De leuzen der hooggeroemde vrijheid zijn bedriegelijke, zijn valsche leuzen gebleken. De sirenenzang der moderne beschaving lokt niet meer zoo licht geheele scharen naar den afgrond van ongeloof en scepticisme. Temidden der teleurstelling, der ontgoocheling en der hopelooze verwarring, komt men weer terug op het denkbeeld, of het niet dwaas was op den zwerftocht over de wereldzee het geloof aan een rechtvaardigen God, de poolster des levens, uit het oog te verliezen.

Zoo lezen genoemde ongeloovige fransche bladen Frankrijk de les en besluiten dan met den wensch:

Moge *die* gedachten het edelmoedige Fransche volk in al zijne lagen doordringen. Dan zal de thans aangenomen anarchisten-wet veilig weder ingetrokken kunnen worden.

DE KONING VAN KOREA

Aan het werk van den Engelschen oudstaatssecretaris voor buitenland-

---

FEUILLETON

Promesa di un Rei

(*Continuación*)

Invierno cual un general na cabez di su ejército vencedor, a posesionéle por completo dje París alegre. Toer anochi él ta esforzéle pa cubri coe su manta di sneeuw, e espacio gigantesco dje gran i buljiciosa ciudad. Bien poco hora soema, solo ta lográ kibra e boveda color di cinisji, extendé riba e lamar di casnan; ya pa 4 hora dj' atardi toer lanterne di calja ta cendé, i más banda dj'anochi un vientoe frio di noord ta coeri coe e bon-vivantnan elegante i e piljuelonan fô di riba boulevard, i él ta invita obréronan di purá bai nan cas.

Moritz no ta sali más afô coe su esposa. Nan ta procura di acomodá nan mes lo más agradable posible según escacez di nan medio. Mirando coe toer su diligencia pa haljá algún protectór rico a frustrá, él ta dediquéle coe alma i curpa na trahá. Coe zelo calenturiente él kier concebi un obra maestra. Objeto di su cuadro no ta irreprensible; él a despreciá toer Lena su exhortación, ma ejecución di su obra lo ta perfecta. Na principio Lena a keda coe frecuencia ta reprochéle coe suavidad, ma como semper e pintor ta respondéle; "Si mi no pinta manera mundo ta deseá, mi no ta ganá nada i lo nos tin di perecé di hamber: ¿bo tin animo pa sufrí esai?"

I asina él ta continuá pintá, i e virtuosa señora tin di presencia su trabao, aunque su corazón ta yorando sanger di mira arte rebahá di tal manera pa causa di placa.

Entretanto Lena, di su parte, no kier sinta sin haci nada, él também, si posible kier yudá su esposo haci algo. Educá den convento, él a sinja pintá toer sorto di bonita flor. Bao di dirección di su novio él a perfecccioná su mes después basta hopi den e arte alji. Ma n'e tempoe feliz aiji él no a corda nunca koe un día esai lo ta di grandi utilidad material p'éle, i lo sirbi, en parte, pa aligerá fatiga i necesidad de vida di su esposo.

El ta pintá hermosísimo aquarelle, rosa, violeta, camelia, i pa su mayor fortuna él ta halja unbê coemprado pa su promer trabao. Den vidriera di un dje principal comerciante den óbranan di arte, él a yegá di mira e flornan alji. El ta lorá anto e promer obra di su manoe, un bonito bouquet frescoe, den papel, i spantá él ta drentá e tienda.

E principal mes ta bin contréle, i yen di verguënza Lena ta participéle objeto di su visita. Toemando e bouquet fô di su manoe, e comerciante ta keda examinéle coe vista di un conocedor dje clase di óbranan alji, él ta hizéle den luz, él ta studiá e diferente eféctonan di su color, voz abao él ta expresá su opinión, i por fin él dici coe n'éle. "Bo trabao no ta maloe ¿cuánto bo kier p'éle?"

Lena no ta tribi poné un prijs Un vista liger asina, ma penetrante dje comerciante, tirá riba e cara algo pálida dje joven señora, ta haciële ruboriza. Parcé e principal a lezá te den fondo di su alma. Coe un fisionomia yen di bondad, él ta ofrecéle 25 franc. Lena su manoe ta tembla, ora el ta recibi e placa. No ta muhoe, ma p'éle ta un tesoro, ta promer placa di su trabao, después por bini más, i e cantidad alji mes ta suficiente pa cubri nan necesidad á lo menos pa un siman di tempoe. Loca di alegria él ta corré bai pone fruto di su promer trabao den manoe di su esposo.

— "¿Ta kiko e limosna alji?" Moritz exasperá ta puntréle — e suma a lastimá su amor propio, mirando koe Lena, *dilettante*, ta ganá placa, mientras el, *artista*, no a ganá te ainda ni con que pagá un simple desayuno. Su orguljo ofendi i su ambición ultrahá ta redoblá su zelo. Di maìnta te anochi, el ta pegá delanti di su cabaljete ta trahá. Su cuadro lo haci furor den e salón di exposición; lo él yamá atención dje hombernan distinguido. El a studiá kiko sâ agradá e hendenán alji, p'esai nan lo paguéle tambe coe liberalidad di un principe, nan lo doenéle na oro lo que su cuadro ta pisá. Miljares e obra lo proporcionéle, lo él haci sensación, i él, su autor lo bira pintor favorito di parisiennan.

Trahando sin descanso, simán i luna a bai pasando bien pronto. E cuadro ta klâ, ainda algún dia más i lo él mandéle na e salón di exhibición. Lena també, entretanto, no a keda sin haci nada. Su pincel laborioso a bai produciendo pieza pa pieza di flor, i pa cada un di nan e comerciante cariñoso di *Rue des Grenelles* ta doenéle 25 franc. Moritz, verdaderamente, ta coensimi ketoe ketoe riba e modi alji di "*pidi limosna*," según él ta yaméle, ma, sin embargo, él tambe ta bibá dje limosna, sudor di su esposa, mientras él ta ocupá na pintá su cuadro.

Por fin dia 15 di Marzo, e obra maestra, "bién empaquetá," ta bai bati, mes cos coe tantisimo otra di su mes clase, na porta dje salón, pa e jurado severo admiti nan — pasobra aki també en verdad— muchoe ta yamá, ma bien poco ta escogi: únicamente pa dos quinta parte di nan, porta dje salón, porta di celebridad ta habri, e sobranan ta ser rechazá como pieza sin valor,

E simannan koe a bai pasando fô di ora él a entregá sucuadro te dia e jurado a emiti su juício, a parcé e joven artista un eternidad dolorosa, sin fin. E cuartito reduci no tabata agradéle más; él a

sche zaken, G. R. Carzon, over Korea, zijn de volgende mededeelingen ontleend over Li-Hui, den koning van dit schiereiland:

„Ik zag den koning tweemalen: bij een optocht door Seoel en bij een particuliere audiëntie. Die optrocht was een der zonderlingste tooneelen, die men zich denken kan. De straten waren schoongemaakt en met zand bestrooid; de geheele bevolking was op de been, evenals in Londen bij den Lord Mayor's Show gebeurt. Troepen soldaten hielden den weg vrij, en drongen de menigte terug; de minister van oorlog, die eens toeliet, dat het volk den koning te dicht naderde, bleef drie maanden van zijn tractement verstoken.

Eindelijk—na uren lang wachtens — werden de deuren van het paleis geopend en trad de zonderlinge, bonte stoet naar buiten. Troepen te voet, met oude musketten, openden den stoet; dan volgden vaandeldragers met geel-rood-groene en blauwe zijden banieren; cavalerie op kleine ellendige ponnies, met helmen die zeker meer dan 400 jaren oud zijn, in door de motten verteerde wambuizen en gekreukt brocaat gekleed officieren, in alle kleuren van den regenboog, op zadels, die even hoog boven de ruggen der paarden uitsteken, als deze boven den grond; hardloopers, die met houten latjes op de menigte slaan; tamboers, die als waanzinnigen op hunne instrumenten trommelen, lijfdienaren des konings in 't geel, met strohoeden op, waar kleurige rosetten de aandacht trekken; artilleristen, die voor een paar mitrailleurs gespannen zijn, welke zij met moeite voorttrekken. Daar verheft zich een voetgeschuifel en een stemmengejuich, als de stijve, rooduitgedoste dragers verschijnen, met dubbele mijters op het hoofd, die een prachtigen, met roodzijden gordijnen en kwasten versierden draagstoel torsen, waarin de koning gezeten is; en daarachter volgt, in een scharlaken draagstoel de troonopvolger. En dan komen scharen hofbeambten, ministers, edellieden, in allerlei kleeding en met vreemde hoofddeksels: sommigen met steken, anderen met helmen en mijters en vergulde kartonnen mutsen; hunne ponies worden door bedienden aan den teugel geleid. Enkelen worden in draagstoelen gedragen of zitten in wagentjes, die met luipaardenhuiden zijn getooid, en waarvan er enkele maar één rad hebben. En urenlang beweegt zich die bonte stoet door de straten; als de duisternis invalt, verlicht door blauwe en roode zijden lantaarns, die door infanteristen op pieken gedragen worden.

„De koning droeg bij die gelegenheid hetzelfde gewaad, dat hij aanhad toen hij mij in audiëntie ontving. Op zijn hoofd had hij een violette muts van twee verdiepingen; zijn lichaam was gehuld in een scharlakenzijden gewaad, met goudborduursels op schouders en borst; om het middel droeg hij een vergulden, duimendikken gordel. Hij is een klein man, met een bleekgeel gezicht, een dunnen zwarten snorbaard en een bosje haar onder de kin. Zijn aangezicht heeft een bizonder aangename uitdrukking; ook worden vele voorbeelden voor zijn goedheid en zijn gemoedelijke manieren aangevoerd.

„Ik werd in een klein: prachtig beschilderd paviljoen in het paleis ontvangen; de koning stond achter een tafel, waarop een grauw Brusselsch tapijt lag, dat een wonderbaar Chineesch weefsel verborg. Achter hem stonden de paleis-eunuchen in hofkleedij; de tolk stond ter zijde; met hoofd en schouders in diepen eerbied gebogen, herhaalde hij de woorden, die hem de koning in het oor fluisterde. Rechts en links stonden de staats-zwaarddragers en op een kleinen afstand de ministers van buitenlandsche en van binnenlandsche zaken, die zich bij het binnenkomen nederwierpen en den grond aanraakten met hun voorhoofd.

„De audiëntie duurde twintig minuten. Zijne Majesteit Li-Hui legde daarbij levendige belangstelling voor Groot-Britannië aan den dag en toonde groote vriendschap en persoonlijke hoogachting voor den Engelschen consul te Seoel."

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

Aan huurders van lokketten van brieven en andere stukken op het Postkantoor wordt hierbij bekend gemaakt, dat de hierpenningen over het 4e. kwartaal 1894 tot en met den 10n. October a. s. op dat kantoor zullen worden ontvangen.

Bij niet voldoening van den huurprijs tot op den 10n. dag van het nieuwe kwartaal zal de huur als vervallen beschouwd, en over het onbetaalde loket door voormeld kantoor ten behoeve van anderen beschikt worden.

—

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Johans Dalfar, Sarah M. Lindo, Aleyda Geiro, Anna bijgeleer, Remigia Corea de Primed, Antonio Perez, Juan B. Higeura, L. de Windt, Maria Faneyte, Teodocila y Felina Pereira, Manuel L. Fuentes, Delvalle & Corea, Daniel A. Cardoze, Clara M. de Palm, Franz Krause.

—

L. l. Zaterdag werd het nieuwe burger-schoolgebouw der Eerwaarde Zusters ingewijd door Z. D. H. Monseigneur H. A. M. Joosten.

De lokalen dezer nieuwe school laten aan frisch- en netheid niets te wenschen over en het geheel mag een groote verbetering heeten die de ouders der daar schoolgaande kinderen niet weinig op prijs zullen stellen.

Mogen onze Eerwaarde Zusters ook in dit nieuwe schoolgebouw rijke vruchten van haar onvermoeiden arbeid tot degelijke ontwikkeling van verstand en hart der jeugd inzamelen.

—

J. l. Maandagmorgen zou de luchtballon *Simon Bolivar* voor de Katholieke kerk op Pietermaai door den heer Mario *Berland*, een luchtreiziger die hier dezer dagen arriveerde opgelaten worden. Een talrijke menigte was van de voorbereiding der werkzaamheden getuige; van het opstijgen der ballon, waarvoor zij gekomen was, echter niet daar deze bij het vullen vlam vatte en in een oogenblik verteerd was.

Men wil, dat hij het met een nieuwe ballon een andermaal zal wagen.

—

Donderdag namiddag liet de heer Smith op *Plantersrust* de machineswerken die drinkwater naar de stad voeren

Een talrijke publiek woonde op vereerende uitnoodiging van dezen ijverigen ondernemer die werkzaam heden bij.

Santo Domingo. — Een hevige orkaan woedde hier den 22sten September in den morgen die tot in den namiddag aanhield. Van het nationale paleis en andere voorname gebouwen werd het dak weggeslagen; meer dan 700 houten huizen en 2 kerken werden vernield. De Curaçaonaars di aldaar verblijven. waren, zooals naar hier per telegraaf gemeld werd, buiten gevaar.

Columbia. — Eergisteren kwam hier het bericht aan van het overlijden van den President in dezen staat Dr. Rafael Nuñez. De Oficina Maritima wijdt aan de nagedachtenis van dezen staatsman de volgende waardeerende regelen, die wij vertaald overnemen:

Een der merkwaardigste personen van Zuid-Amerika is van het wereldtooneel verdwenen.

Een man van uitgebreide wetenschap, een dichter vol gevoel, een uitnemend schrijver, een uitstekend publicist, een diepe denker en tegelijkertijd een groot politicus — dat was Dr. Rafael Nuñez.

Gelijk ieder hooggeplaatst persoon had Dr. Nuñez zijn vijanden maar zonder twijfel was het getal zijner bewonderaars grooter.

Een lange reeks van jaren heeft hij de eerste plaats bekleed in zijn land dat in de laatste jaren rust en vrede genoot.

De dood van Dr. Nuñez is een zware slag voor Columbia. Het verdwijnen van het Hoofd van Staat pleegt in de Spaansch-Amerikaansche republieken ernstige gevolgen te hebben.

Hopen wij voor het welzijn van Columbia, dat de dood van zijn eersten magistraat geen verwikkelingen in dat land tengevolge hebbe.

BUITENLAND

Rome. — Men beweert dat Leo XIII een brief heeft gekregen van zijn petekind, den kleinen koning Spanje, Alphons XIII, bij gelegenheid van het feest van den H. Joachim.

Die brief moet den H. Vadar veel genoegen hebben verschaft, die, zooals men weet, veel sympathie koestert voor den jongen koning en de koningin-regentes.

— De kardinaal-primaat Vaszary is te Rome aangekomen om te confereeren over de in Hongarije hangende kwesties.

Italie. — Uit Rome wordt aan den *Cittadino di Brescia* geschreven:

In de mededeelingen, welke de bladen doen omtrent de jachtpartijen des konings, hebben zij meer dan eens gesproken van „een vertrouwd persoon", die overal den vorst vergezelt en steeds in de voorkamer slaapt, door welke alleen de slaapkamer des konings te bereiken is. Ziehier, wat de zaak is.

Een bijzondere polietiedienst wordt uitgeoefend niet alleen ter bewaking van den persoon des konings maar ook van zijn verblijf, hetzij hij zich te Rome, te Monza of elders bevindt.

Tot voor ongeveer twee maanden was die dienst tamelijk geheim, ten einde er de aandacht van het publiek niet op te vestigen. De persoon des konings was altijd ongedekt, zoodat iemand met kwade bedoelingen hem evengoed onverwachts had kunnen naderen, als Caserio het Carnot deed.

Sinds de misdaad van Lyon doet Crispi echter den koning onophoudelijk, dag en nacht, bewaken door een getrouw, verstandig man, iemand van herculische kracht en welgewapend, die desnoods met zijn lichaam den koning tot schild kan dienen.

Hiertoe is gekozen een sterke wachtmeester der karabiniers. Vooral is deze voorzorg noodig in het noorden van Italië, waar de revolutionnaire gezindheid zeer uitgebreid is, en in de bergstreken, waar het politie-toezicht zeer moeilijk is.

— Zestig Canadeesche pelgrims zijn gisteren te Rome aangekomen. Zij zullen Zondag door den Paus worden ontvangen.

Havas meldt, dat de buitengewone hitte (95), die te Rome heerscht, invloed uitoefent op den Paus, die daaronder aan zekere matheid lijdt, overigens zonder eenig verontrustend verschijnsel.

Geen wonder! Jongere menschen zouden bij mindere hitte ziek worden.

En de Paus kan die hitte niet op een buitenverblijf ontvluchten, zooals de koning, de ministers, ja alle eenigszins gegoede burgers doen, — omdat hij gevangen wordt gehouden in zijn paleis.

— Te Rome wordt veel gesproken ouer de verloving van Don Scipione Borghese, zoon van prins Marcantonio, hoofd der familie, met de hertogin Ferrari Calliera, die hem 30 millioen lire aanbrengt. Men verzekert dat Don Scipione het oude familiepaleis van Paulus V zal terugkoopen, waar thans het Groot-Oosten der Italiaansche vrijmetselaars is gevestigd. Het huwelijk zal in November voltrokken worden.

— Volgens een te Rome loopend gerucht zal de Italiaansche kroonprins in het huwelijk treden met de 19 jarige prinses Maria van Saksen-Coburg Gotha, een nicht van Karel van Hohenzollern, koning van Roemenië.

Frankrijk. — In eene kleine restauratie te Parijs was dezer dagen groote ontsteltenis ontstaan door twe „anarchisten", die daar overvloedig gedineerd hadden en weigerden te betalen. Aan den commissaris van polietie Carnot verklaarden de heeren, dat ze geen cent bezaten, maar niet van plan waren van honger om te komen en daarom hadden besloten de restauratie te exploiteeren. Zij werden natuurlijk ingerekend en den volgenden morgen naar de centrale gevangenis overgebracht. Op het oogenblik dat ze den gevangeniswagen zouden ingaan, riep een van hen tot een vrouw, die hij zuster noemde; "Loop naar mijn hotel en bezorg mijn kleederen."

Deze vrouw ging naar een hotel aan den boulevard Barbes en vroeg den sleutel van de kamer, ten einde de bewuste kleederen te krijgen. De waardin echter, ofschoon de kamerhuur vooruitbe aald was, aarzelde den sleutel af te geven en ging met de vrouw mede. De kamer binnenkomende, bemerkte de waardin in den zak van een jas, die daar hing, een voorwerp, dat in een doek gewikkeld was. Doodelijk verschrikt duwde zij de vrouw de deur uit en sloot die toe. In allerijl werd de politie gehaald en commissaris Garnot komt het gevaarlijke ding bekijken. Voorzichtig wordt de bom uitgepakt, die vrij zwaar was en in een lederen omhulsel hing tegen het vallen. Een speciale scheikundige commissie wordt ontboden, komt, onderzoekt, en vindt.... een ledige flesch, die zwart geteerd was, en zoodoende op een bom geleek.

— De storm, die laatstelijk in Frankrijk woedde, overviel het 117de linie-regiment, dat zich op marsch bevond nabij Eventeul. De paarden der officieren schrikten zoo, dat ze op hol sloegen; het paard van den kolonel werd zoo zwaar gewond dat het voor den verderen dienst ongeschikt was. Met zulk een kracht

---

boelá sali afô den aire libre. Invierno a bai tocando retirada poco á poco. París a bolbé bira e stad briljante, alegre. Bien pronto p'éle, Moritz, també e verdadera vida lo cominsá: te awor él no a haci otro cos sino vegetá—ma aki poco dia lo él tin placa, hopi placa, anto lo él disfruta di toer gozo i placer di vida.

Ma—

"Il vint une coque dans le câble"

(A presentá un contratiempo)

E dia tan anhelá ta yegá; jurado ta pronunciá su sentencia, e salón su pórtanan ta habri pa 2500 cuadro escogi— ma es un di Moritz no ta bao di nan. Su pieza a ser rechazá sin nan doenéle ni motivo pa kiko, él ta droemi alji pa su cuenta i riesgo.

Manera un rayo e noticia alji a cai riba dj'éle. Rabia, verguënza i desesperación ta ponéle scuma i come diente.

¡ Esai anto ta recompensa di mundo!

El a satisfacé mundo su exigencianan, según gusto di mundo él a pinta e cuadro, él a degradá, rebahá arte pa amor di placa— i él a keda man basjí. El a dominá voz di su conciencia pa scuchá i sigui e gran mundo seductor — i awor koe él a bati na porta di su cas yená di oro, mundo a ningá di habri p'éle.

Hopi dia largoe tras di otro, él a keda sintá ta murmurá den un hoeki di su cas mirando e cuadro rechazá. Por último él ta lamantá riba, sali afô na calja, sin papiá un palabra, i, largando su esposa solita, él ta bai un café na bonlevard bai buscá refugio den *absinth*, e gran consolador di desheredado-é infeliznan di París. Tan pronto e venenoso licor verde coeminsá trastorná su juicio, imágennan di un porvenir atractivo i briljante ta presentá atrobé na su vista. *Un* porta a cerra p'éle, *cien* otro lo habri p'éle. El no kier larga nada desaniméle, él kier sigui avanzá valerosamente riba camina di gloria i di honor, *un dia* tin di toquéle e gran golpi. Awor su cuadro a ser rechazá, ma le él bolbé bien pronto coe un composición mucho mas grandi, mucho mas atrevida; asina lo él keda continuá te ora él conquista un puesto di honor den e salón entre e artistanan na boga.

Ma ora efecto dje espiritu di absinth pasá, e pintor yegá su cas laat den dj'anochi i él haljá su muger, yorando ketoe ketoe, ocupá ta trahá i él mirá, com cara di su esposa ta bira dia pa dia más bleek i delegá, com él ta sufri na silencio i coe resignación, com él ta trahá di dia i anochi pa haljá á lo menos nan manutención, e ora alji di repente e pintor ta perdé toer ánimo, e ora alji él ta maldicioná su cuadro, e salón i arte.

El ta continuá.

vielen de hagelsteenen, dat de trompetten der hoornblazers werden doorboord.

Belgie.—Het vredescongres, dat Woensdag te Antwerpen is geopend, heeft Donderdag het volgende besluit genomen:

Het algemeen vredesconcres beschouwt als voor dezen tijd het meest aan de eischen van het recht voldoende middel om den vrede tusschen de volken van Europa te verzekeren, het sluiten tusschen die volken, voor een onbepaald tijdperk, van een permanent arbitrage-verdrag met bepaalde waarborgen voor de uitvoering, en het beveelt als een middel voor zulk een verdrag het ontwerp aan, opgesteld door Charles Lemonnier, dat tot grondslag heeft gestrekt voor het permanent arbitrage-verdrag, tusschen de Vereenigde Staten en Zwitserland gesloten.

Het congres belastte verder het internacionaal bureau bij de regeeringen van Europa stappen te doen tot herstel van den vrede tusschen China en Japan.

Maar of zij, indien ze zich al met die taak belasten, daarin zullen slagen, is aan gegronden twijfel onderhevig, want, al zijn Chineezen en Japanners geruimen tijd niet meer handgemeen geweest, toch bereiden zij zich met alle kracht op een naderend treffen voor. De Japanners bezitten te Seoel een zeer sterke stelling en houden ook Tsjemoelpo, de haven van Seoel, en nog twee andere zeeplaatsen bezet, waardoor zij zich voordurend van levensmiddelen en oorlogsmateriaal kunnen voorzien. Van den anderen kant neemt ook China zijn maatregelen en Li Hoeng Tsjang is onvermoeid in de weer, om de sterkte en het gehalte der Chineesche troepen te verbeteren.

Volgens latere berichten, te Sjanghai uit Tsjefoe ontvangen, hebben de Japanners opnieuw Port Arthur aangevallen. Aan de mond der Tagoeng heeft men veel lijken van Japanners zien drijven, wat men voor een bevestiging van de nederlaag der Japanners houdt.

Duitschland.—Te Berlijn wekt ons onheil te Lombok veel deelneming en wordt op voor Nederland sympathieke wijze besproken. Hiermee staat misschien wel in verband, dat men in Duitschland meer en meer gelooft, bij de behandeling der jonge Duitsche koloniën veel van de ondervinding, door Nederland opgedaan, te kunnen leeren, misschien nog meer dan van Engeland. In eene onlangs vanwege de Duitsche *Kolonialgesellschaft* verschenen brochure over het beheer van koloniën werd dat ook erkend.

De *Post* spreekt al een vermoeden uit omtrent de beteekenis van het onheil en meent, dat Nederland verplicht zal wezen zoo energiek mogelijk op te treden. Andere bladen herinneren aan Atjeh en wenschen Nederland toe, dat Lombok geene herhaling van Atjeh moge geven.

De *Schlesissche Ztg.* zegt, dat, waar aan menschen van een zoo lange ondervinding, die beproefde leiders hebben en in den kolonialen dienst geschoolde troepen, nog zulke onheilen boven het hoofd hangen, de Duitschers in hunne jonge koloniën menige gebeurtenis gemakkelijker begrijpen en dragen zullen. Overigens hebben de Hollanders in hun koloniën al grooter moeilijkheden overwonnen.

— Zonder overdrijving kan gezegd worden, dat, al ware het vergaderlokaal in den Keulschen Kaisergarten dubbel zoo groot geweest, het nog gevuld zou zijn. Het comité moest reeds eergisterenmiddag aanplakken, dat voor de avondvergadering geene kaarten meer te krijgen waren. Honderden moesten onverrichter zake terugkeeren.

Woensdagnamiddag had in den Dom eene schitterende plechtigheid plaats: de vereering der heilige relikwiëen, waaran deze kathedraal zoo rijk is. Uitgezonderd de schedels der H. Driekoningen, die in het schrijn achter de Communiebank waren uitgestald, werd met de relikwiëen een plechtige omgang gehouden, waaraan kardinaal Krementz met zijn wijbisschop Mgr. Schmitz deelnam. Een vijftigtal prachtige vaandels werden rondgedragen in de processie, waaraan de aanzienlijkste personen met brandende kaarsen in de hand deelnamen.

Inmiddels hielden de Duitsche St. Vincentius-vereenigingen hare generale vergadering. Uit het rapport bleek, dat het getal conferenciën in de Rijnprovincie alleen, verleden jaar 186 bedroeg met 3333 leden en 18.539 contribuanten; 3786 arme gezinnen werden ondersteund. In de vergaderingen der conferenciën werd 43.454 mark gecollecteerd. In het geheel bedroegen de ontvangsten 232.568, de uitgaven 174.573 mark. Ook de St. Raphael-vereeniging hield eene algemeene vergadering.

Gisterochtend werd de laatste besloten vergadering gehouden, waarin eenstemmig en zonder debatten het sociaal program werd aangenomen, omtrent hetwelk de verschillende richtingen der Katholieke sociologen het eens zijn geworden.

Des middags werd de openbare sluitingszitting gehouden. De heer Vogeno, fabriekant te Aken, sprak over de werkloosheid, dr. Lieber over de beteekenis der idealen in den tegenwoordigen tijd. President dr Orterer hield de sluitingsrede, waarin hij een blik wierp op al het verhandelde en hulde bracht aan de nagedachtenis van Windthorst.

Ten slotte gaf kardinaal Krementz, den Katholieken den vrede toewenschende, de vergadering den zegen, dien zij knielend ontving.

Dank telegrammen van de hongaarsche antiliberale Kamerleden en van keizer Wilhelm voor de gebrachte hulde werden voorgelezen, en daarmede was de 41ste Duitsche Katholiekendag afgeloopen.

Des avonds namen een 600tal leden deel aan een diner in den Gürzenich. Toosten werden uitgebracht door dr. Orterer op den Paus, door vorst Löwenstein op den keizer, door dr. Lieber op het episcopaat. Verschillende andere heildronken volgden, waaronder een van dr. Schaapman op de stad Keulen.

Zooals gemeld is, vergadert de Katholiekendag hel volgend jaar te Munchen.

Engeland.—De aanslagen op staatshoofden vermeerderen met den dag.

De *Lokal Anzeiger* bevat een telegram over een ontworpen aanslag te Birgmingham tegen koningin Victoria.

Toen de koningin voorbijreed, wilde zekere Tolliday zich eenen weg banen door het volk, om het koninklijk rijtuig te naderen. Toen men hem zulks belette, trok hij zijn revolver uit den zak om te schieten in de richting van den stoet. Men kon hem zijn wapen ontrukken.

Men denkt, dat hij tot de gevaarlijke vereeniging der anarchisten van Birmingham behoort.

Een telegram uit Caracas aan de *New-York Herald* meldt, dat op generaal Crespo, president der republiek Venezuela, een aanslag is gepleegd door een onbekende, die op straat eene dynamietbom naar hem wierp. Gelukkig was de lont uitgegaan, en ontplofte de bom niet.

De dader der moordpoging is gearresteerd.

— In een hospitaal te Londen is eene zeer merkwaardige operatie geschied en met goeden uitslag bekroond. Een jongmensch zonder neus kwam eenige maanden geleden aan het hospitaal en vroeg den doctoren of er geen kans bestond, hem een dergelijk lichaamsdeel te verschaffen. Men probeerde het eerst met een afgezetten vinger van een der patiënten, welke echter onder de operatie dood ging. Daarna waagde de patiënt zelf er een vinger aan. Een der vingers werd opengelegd en door banden op de plaats gehouden, waar het uitwendig reukorgaan zou dienen te komen. Het gelukte: het levende vleesch groeide vast en de vinger kon van de hand worden afgezet. Thans is men bezig het aangegroeide stuk vlersch te vormen tot het een neus wordt. Wanneer dat gelukt, heeft de medische wetenschap zeker een kunststukje verricht.

— Verleden week arriveerde te Southampton het Amerikaansche stoomschip *Paris* met 6716 *colli* ooft uit Californie, waaronder peren, perzieken, druiven, pruimen. Deze bezending vertrok den 8en Augustus uit Sacramento in een bijzonderen trein van koelwagens.

Den 15en ging het ooft aan boord van de *Paris* waar het weder in de koelkamers geplaatst werd. Den 23en Augustus kwam het Southampton en 5 uren later op de Convent Gardemarkt te Londen aan. Dit is een proefzending die, als zij slaagt — en de vruchten waren in den besten toestand — tot groote ontwikkeling van dezen tak van handel leiden zal.

— De katholieke jongelingsvereenigingen hebben te Liverpool een congres gehouden. De groote leider, kardinaal Vaughan, was voor die gelegenheid uit Londen overgekomen en werd te Liverpool door den Mayor met zijn statieruituig afgehaald. Des avonds gaf de Burgemeester op het Stadhuis een receptie ter eere van zijn gast, waarop de leden van het Congres genoodigd waren.

De voornaamste onderwerpen, die op het Congres besproken werden, waren het socialisme, de schoolkwestie en andere maatschappelijke vraagstukken. De Engelsche Volksbond — zoo werd meegedeeld — die vooral als lietdadige vereeniging werkzaam is groeide in acht maanden tijds met 14 afdeelingen aan en telt thans 200.000 leden.

Spanje.—De koningin-regentes van Spanje, de kleine koning en de infantes met haren hofstoet maakten dezer dagen een uitstapje in het gebergte Guadalupe. Van daar geniet men een prachtig uitzicht, dat allen verrukte.

Het oog van den kleinen koning bleef echter steeds op een klein slot, gericht, dat boven op eene hooge rots gebouwd was.

Woont daar ook iemand? vroeg de koning. Zeker, Majesteit, daar woont reeds gedurende 18 jaren een Engelschman, die nooit van zijn slot komt en ook niemand toelaat dan zijn trouwen dienaar.

Mama, zegde de koning, ik wil naar dien kluizenaar.

Men zal u niet binnenlaten, Majesteit, zeide generaal Monilla. De kleine koning zag den generaal aan en hernam: „Den koning van het land laat men overal toe."

Den volgenden dag ging een bode van den koning naar den kluizenaar met een brief, waarin hij verzocht te worden toegelaten.

De Engelschman antwoordde den koning per brief:

„Majesteit, uw bezoek staat niets in den weg; ik zal mijn huis heden nog voor altijd verlaten." Natuurlijk vond de koningin dat antwoord vreemd en liet op aanraden zijner moeder den vreemdeling aanstonds weten, dat hij blijven kon; de koning zou hem geen bezoek brengen.

Oostenrijk.—Maandag 27 Aug. heerschte er eene buitengewone hitte in Hongarije. Niettemin werden troepen soldaten, die zich naar het kamp van Temesvar begaven, tot versnelde marschen gedwongen, welke voor vele jongelieden noodlottige gevolgen had. Na een afstand van zestien mijl te hebben afgelegd, waren drie manschappen reeds dood neergevallen en zeven ernstig ziek ten gevolge van zonnesteek.

Ook bij de manoeuvres in de nabijheid van Weenen zijn een honderdtal soldaten door de warmte neergevallen, velen met een zonnesteek.

Rusland.—Op bevel van den Czaar zullen de onderaardsche kamers en gangen van het Kremlin te Moskou worden onderzocht, daar men vermoedt, dat in die kelders nog menige schat verborgen ligt. In een der kelders moet de bibliotheek zijn geborgen van Iwan IV, bijgenaam den Verschrikkelijke.

Deze keizer heeft eene menigte Grieksche en Latijnsche handschriften verzameld, welke, naar men vermoedt, zijn gebleven in een der onderaardsche kamers, waar de keizer dikwijls zat te studeeren. Deze handschriften, ten getale van 800, zijn tot dusver niet door west-europeesche geleerden onderzocht, en men ziet duarom met belangstelling den uitslag der nasporingen te gemoet.

Men meent hier niet alleen handschriften van Cicero, Cesar, Tacitus en Grieksche schrijvers te zullen vinden maar ook belangrijke stukken, die op de Russische geschiedenis betrekking hebben. In Russische werken uit de zeventiende eeuw wordt van de bibliotheek van Iwan IV gewag gemaakt, die in tijd van oorlog in de kelders van het Kremlin schijnt te zijn geborgen.

Azie.—De Chineesche regeering heeft den Katholieken bisschoppen van Peking verzocht Z. H. Leo XIII te doen weten, dat alle maatregelen genomen zijn, om in den huidigen oorlog de veiligheid der Christenen te waarborgen.

Amerika.—Te New-York is in de diepste ellende gestorven Antonio Carra, die den 26 Maart 1854 den hertog van Parma, Karel III, met een dolksteek vermoordde.

Carra was lid van een der geheime genootschappen in Italie en was bij loting aangewezen, om den moord te volvoeren. Te voren had hij zich met behulp van een medeplichtige een schijn van alibi weten te verschaffen. De valscheid hiervan werd evenwel ontdekt, en hij zou veroordeeld zijn, ware de kamerdienaar van den hertog, die bij den moord was tegenwoordig geweest, niet bang gemaakt door de doodsbedreigingen der sekte, zoodat hij niet stellig dorst verklaren, dat hij den moorde Vereenigde Staten uit.

VERSCHEIDENHEDEN

Als een staaltje van de wijze, waarop men tegenwoordig boeken schrijft in den realistischen stijl, kan het volgende dienen. Het is ontleend aan „Eene Overwinning" door Vosmeer de Spie. Tot naricht dient dat de streepjes niet door ons zijn gemaakt, maar door den schrijver-zelf en dus bij den oorspronkelijken tekst behooren:

EEN VIOOL-SOLO.

Niet de viool, hij ademt de muziek; muziek van verliefde maanstralen, glijdende over het stille-blinke vlak van eenen droomenvijver; muziek van lentenacht-gepeins; muziek van jongeharten-gelukweelde; muziek van ontwakend verlangen naar hemelgenot, zacht de muziek, teeder als droomengeur van wassende kracht, maar zacht-zwellende als het zeëelied in de verte, zwellende altijd, nú als het zeëelied door een onbewuste ziel vernomen, dan ontwakende de ziel en zacht de muziek maar zwellende óp, golvende hoog, deinende breed: zwellende, zwellende harmonieën van betoomde kracht zachtekens vreemde oer-krachten die woelen en warrelen in het verre: visioenen van geweld, droomen van woestheid, luchtspiegelingen van Gog-en Magogstrijd: donder daverende stormen, waanzinnigvliegendegolven, zwellende, zwellende, zwellende harmonieën van dolle titans-gebrul opkomende uit het naar achter-verdrongen jaarduizenden-verleên en gehoord door de herinnering van groote zielen, dan kwijnend als blank-zilveren zelfvoldoening om imperatief overwinnen deinend als schoone-dag-zonnelicht op vroolijkgolvend zeeëgespeel kwijnend, kwijnend heradem van jubelende blijheid na pletterenden wanhoopstrijd — glanzend verlangen nu lichtend verwachten nu, zonnig — — — — — — — nu, kwijnend, kwijnend, kwijnend blauw van aanloeiende zaligheid zaligheid — — — — — — — — — jubelen, juichen, joeien, — — — — — — — — — — — — — — — — vervagen, vagen, vagt — — — — — verijlen, ijlen, ijl — ! — — — — — — — — — — — fonkelende stilte —

Hy dicht bij haar! De warmte zijner hand bloeiende in de hare. De viool slaapt in de open kist op den vloer en gelukstralend zien zijne oogen in zijn gepeins.

Hare wangen gloeien en haar wezen ademt welbehagen. Verlegen wil zij hare hand losmaken van de zijne. Dan ontwaakt ook hij uit zijn gepeins en houdt hare hand vast en glimlachend vraagt hij:

— Wil je me voortaan bij me naam noemen, Geertje?

Zij poogt opnieuw hare hand uit de haar lichaamdoorvloeiende warmte zijner hand los te maken, maar hij houdt

haar stevig vast en dan schieten hare oogen vol tranen.

— Ik was zoo gelukkig, zegt ze, toen u speelde, en in hare stem klinkt iets van het verwijt, dat in haar opkomt omdat hij spreekt terwijl ze zoo stille had willen blijven zitten, heel haar leven lang.

— En nu dan? Bé-je dan nou niet gelukkig?

— O ja heel gelukkig.

Na eene poos van zingende genotstilte herhaalt hij zijn vraag:

— Wi-je voortaan Klaas tegen me zeggen? Of vind-je 't 'n leelijke naam?

— O, nee! antwoordt ze opgetogen. „'t Is juist 'n mooie naam: d'r zit kracht in en iets als van de zee: d'r zit muziek in, net as in u."

DE DIEZ Y OCHO Á VEINTE Y SIETE.

Contéstame á esta pregunta. Si te vieses obligado á perder nueve años de trabajo y de placeres, de entre todos los años de tu vida, ¿de qué parte de tu vida preferirías perderlos? Suponiendo que fueses todavía joven y que tuvieras aún tu carrera por recorrer ¿No es verdad que la eleccion te q'a muy dura? Ya lo creo. Una mujer que era pobre prometió una vez ceder uno de sus seis pequeñuelos á una señora rica, y aquella misma noche mientras todos estaban durmiendo los contempló en sus camitas procurando escoger aquel que debía ser cedido. Pero, ¿Escogió alguno? ¡Qué había de escoger! se los quedó todos.

Empero, el hado no nos consulta, y se lleva lo que le place. Y en el caso del Sr. D. José Brinas, de Guadix, provincia de Granada, se le llevó, de las diez y ocho á los veinte y siete, nueve de los mejores años de su vida, y los más valiosos de ella. No es que le matase y volviese luego á la vida, ni que le tuviese dormido, ni oculto en un calabozo, ni nada semejante. Nada de eso; y, sin embargo, lo que le aconteció fué mucho peor que todo ello. Vióse acometido de una misteriosa enfermedad. Los primeros síntomas, dice, fueron terribles dolores en el vientre, los cuales le obligaron á abandonar los estudios; y la facultad de digerir los alimentos le fué faltando gradualmente hasta que casi la perdió por completo. "Todo cuanto comía," dice, "lo arrojaba, á menudo, luego después; cuyo acto iba acompañado de grandes dolores." Como el tiempo iba pasando, consultó á los médicos, y usó las medicinas que estos le prescribieron, aunque sin resultado. Los doctores decían que la enfermedad era una gastralgia crónica, lo que significa una indigestión y dispepsia ya muy arraigadas.

En semejantes casos la superficie del estómago se cubre con un mucus, muy perjudicial, y de un sucio color gris; las glándulos que preparan los fluidos digestivos cesan de funcionar; la lengua se cubre de una capa espesa; la garganta se congestiona; el corazón palpita, en ocasiones, con violencia, y otras veces, lo hace despacio, con debilidad y una sensación de desmayo; el sueño se vé interrumpido, ó se hace imposible, salvo á fuerza de peligrosos narcóticos; el aliento es fétido; los labios están secos; las manos y pies fríos, y el dolor de cabeza y el vértigo son frecuentes.

Á menos de que se ponga pronto remedio, la enfermedad progresa hasta que se manifiestan los síntomas de la pleuresía, el hinchazón del hígado, el asma, los dolores de riñones, el mal de piedra, el reumatismo, la tisis, la hidropesía, el mal de corazón, etc. Cualquiera de estas enfermedades puede súbitamente, terminar por muerte. Variando según la edad y constitución del paciente, tal es la gastralgia crónica, la más peligrosa y persistente de todas las enfermedades, y á la verdad la única enfermedad, de la cual las otras son solo meros síntomas. Cualquiera que se convierte en víctima de esa enfermedad, puede decir que ya está fuera del mundo; peor aún, si es que no tiene una esperanza de alivio; porque sus días discurrirán bajo las más negras sombras del dolor y del miedo.

Ella fué la que abrió, ese boquete de siete años en la vida de nuestro joven amigo; la que interrumpió sus estudios; la que paralizó sus futuras empresas; la que destruyó su felicidad; la que cambió su viril energía en debilidad propia de la vejez; la que eclipsó el sol de su vida ántes de que el disco marcase el mediodía. Y esta cruel y traidora enfermedad es tan común que muy pocos se libran por completo de sus ataques.

La carta del Sr. Brinas, fechada en 10 de Agosto de 1893, concluye de este modo; No encontraba remedio radical en nada de lo que se me prescribió durante mi larga y triste enfermedad, hasta que, por fin, un dia el Sr. D. Nicolás Rodríguez Puerta, droguero de esta plaza, me recomendó que probara el Jarabe curativo de la Madre Seigel; y, tan pronto lo hice, empecé á mejorar. Recobré el apetito; volví á digerir los alimentos, y en dos meses me vi devuelto á mi cabal salud; aunque no por ello dejé de seguir tomando el Jarabe, como á prevención, durante un cuanto tiempo después. Autorizo á V. á que publique este caso, como una prueba de mi gratitud. (Firmado), José Brinas"

Nosotros participamos de su pena por la pérdida de aquellos preciosos años, pero nos regocijamos de que haya recobrado la salud, cuando aún es joven. La vida es corta; los años son pocos; ¿ por qué, pues, perderlos en la enfermedad, cuando la cura está á la mano?

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1894.		Philadelphia		Venezuela		Caracas.		Philadelphia		Venezuela		Caracas.
Vertrekt van NEW YORK....	Aug.	23	Sept.	4	Sept.	12	Sept.	22	Oct.	3	Oct.	13
Komt aan te CURAÇAO	..	29	..	7	..	18	..	28	..	9	..	19
Vertrekt van	..	30	..	8	..	19	..	29	..	10	..	20
Komt aan te PTO. CABELLO	..	31	..	9	..	20	..	30	..	11	..	21
Vertrekt van	Sept.	1	..	10	..	21	Oct.	1	..	12	..	22
Komt aan te LA GUAYRA..	..	2	..	11	..	22	..	2	..	13	..	23
Vertrekt van	..	5	..	14	..	26	..	5	..	16	..	26
Komt aan te PTO. CABELLO.	..	6	..	15	..	27	..	6	..	17	..	27
Vertrekt van	..	6	..	15	..	27	..	6	..	17	..	27
Komt aan te CURAÇAO	..	7	..	16	..	28	..	7	..	18	..	28
Vertrekt van	..	7	..	18	..	29	..	9	..	19	..	30
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen,	..	8	..	19	..	30	..	10	..	20	..	31
Komt aan te NEW-YORK...	..	14	..	25	Oct.	6	..	16	..	26	Nov.	[illegible]

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO......	Sept.	8	Sept	19	Sept.	29	Oct.	10	Oct.	20
Komt aan te MARACAIBO......		9		20		30		11		21
Vertrekt van		16		26	Oct.	7		17		27
Komt aan te CURAÇAO......		17		27		8		18		28

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Co.,
Agenten.
